

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou se sídlem Orlí 36, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2010, č. j. 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 2. 2010, č. j. JMK 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21.800 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. et. Mgr. Kamily Mesiarkinové, advokátce AK Orlí 36, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 9. 3. 2010 v 02:55 hod. řídil žalobce motorové vozidlo tovární značky F. M., r. z..... v po ulici ve směru od ulice k ulici, kdy po předchozím požití alkoholu v kombinaci s požitím léků nepřizpůsobil rychlostí jízdy svým schopnostem, najel na vyvýšený nástupní ostrůvek tramvajové zastávky MHD a následně vyjel vpravo na chodník, kde pravou stranou vozidla narazil do sloupu trolejového vedené č. 9/16/31. Po nárazu zůstalo vozidlo stát na komunikaci ulice a žalobce z místa dopravní nehody odešel, aniž by vozidlo uzamkl. Hlídkou PČR byl žalobce následně zadržen poblíže ulice, kdy se k řízení vozidla doznal a hlídce Policie uvedl, že před jízdou užil léky Wellbutrin, Stilaox, Trittico a asi v 20:30 hod. dne 8. 3. 2010 vypil jedno pivo a odlivku tvrdého alkoholu. Po zákonné výzvě se žalobce podrobil dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, která vykazala hodnotu 0,77 g/kg (opakovanou zkouškou byla zjištěna hodnota 0,73 g/kg) a lékařskému vyšetření, kdy rozbořem odebraného vzorku krve byla zjištěna hladina 0,62 g/kg alkoholu v krvi. Svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b), § 18 odst. 1, § 26 odst. 2, § 47 odst. 5 písm. a), § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tím se dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b, j, l zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o přestupcích“). Za tento přestupek byla žalobci rozhodnutím Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 15. 9. 2010, č.j. ODSČ-30752-PŘ/-10 uložena podle ust. § 22 odst. 5 v souladu s ust. § 11, § 12 zákona o přestupcích pokuta ve výši 20.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhl. Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 21. 2. 2011, č. j. JMK 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo bylo odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 15. 9. 2010, č. j. ODSČ-30752-PŘ/-10 bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 18. 4. 2011 žalobce poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo chybně datováno dne 21. 2. 2010.

Pokud byl žalobce správním orgánem prvního stupně předvolán k ústnímu projednání přestupku, vždy se z tohoto projednání s předstihem omluvil s tím, že správnímu orgánu vždy zaslal kopii rozhodnutí svého ošetřujícího lékaře o dočasné pracovní neschopnosti, v níž se v předmětné době nacházel. Žalobce se domnívá, že úvaha žalovaného o tom, že v případě, kdy měl žalobce možnost neomezených vycházek a přesto se k projednání přestupku nedostavoval, je jednáním účelovým motivovaným snahou vyhnout se případnému postihu, je zcela chybná. Žalovaný se vůbec nezabýval aktuálním zdravotním stavem žalobce. Objektivní možnost účastnit se projednání přestupku tak žalovaný ztotožnil se subjektivní možností, žalobce má však za to, že subjektivní možnost účastnit se projednání přestupku nebyla prokázána. Žalovaný byl podle názoru žalobce povinen zkoumat, zda měl žalobce faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. Postupem žalovaného bylo žalobci odňato právo vyjádřit se zakotvené v ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a v ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce má dále za to, že napadené rozhodnutí mělo být žalobci doručeno do datové schránky, jenž měl v rozhodné době zřízenou, když tato povinnost pro správní orgány vyplývá z ust. § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. a rovněž z ust. § 19 odst. 1, 2 správního řádu. Z obsahu spisu je zřejmé, že k doručení napadeného rozhodnutí žalovaným prostřednictvím datové schránky nedošlo a rozhodnutí nebylo do datové schránky žalobci nikdy doručeno.

Žalobce namítá, že uložený trest je zjevně nepřiměřený a žádá soud, aby trest byl zmírněn nebo od něj bylo upuštěno. Žalobce poukazuje na skutečnost, že trest je nepřiměřeně vysoký, nevychází z pravidel a z předchozího rozhodování typově podobných případů jinými orgány. Uložený trest je tak v příkrém rozporu s principy právní jistoty, předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo (oprávněného legitimního očekávání) a s principem formální spravedlnosti (rovnosti).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2011 předně uvádí, že napadené rozhodnutí je skutečně chybně datováno. V rozhodnutí je chybně uvedeno datum 21. 2. 2010, jedná se však o chybu v psaní vyskytující se mimo samotný výrok rozhodnutí. Žalovaný v souladu s ust. § 70 správního řádu 2. 8. 2011 usnesením rozhodl o opravě zřejmé nesprávnosti.

Žalovaný uvádí, že žalobce byl v rámci předvolání k ústnímu jednání mimo jiné poučen o tom, že dle ust. § 59 správního řádu pokud se nemůže dostavit ze závažných důvodů, je povinen se bezodkladně a s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Tyto důvody je nutné také řádně dokladovat. Z dokladu o pracovní neschopnosti ze dne 11. 8. 2010 bylo zřejmé, že žalobce má povolené vycházky neomezeně, dle potřeby a mohl se tedy k jednání dostavit, správnímu orgánu nebyly známy žádné důvody a žádné nebyly ani dokladovány,

bránící účasti na jednání. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný shrnuje, že správní orgán prvního stupně neměl pochyb o tom, že se může žalobce k jednání dostavit, neboť to měl z podkladů za prokázané a nesporné (povolené vycházky dle potřeby). Nebyl tak ani za tím účelem povinen prokazovat subjektivní možnost žalobce se dostavit, neboť v této otázce měl stav za zjištěný. Práva nebyla žalobci odepřena, tento je pouze nevyužil.

K otázce doručování žalovaný poukazuje na ust. § 20 odst. 1, věta za středníkem správního řádu, podle něhož fyzické osobě lze doručit, kdekoli bude zastižena. Žalovaný uvádí, že ačkoli nebylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky, nýbrž poštovním doručovatelem a žalobce si zásilku osobně převzal, doručeno bylo řádně.

Pokud se týká nepřiměřenosti trestu, žalovaný uvádí, že sankce byla uložena na samé horní hranici rozsahu plně v souladu s ust. § 22 odst. 5 zákona o přestupcích. Při stanovení sankce správní orgán přihlédl ke všem shromážděným podkladům. Z okolností dopravní nehody nelze než konstatovat, že všechny svědčí v neprospěch žalobce. Tento sám žádné okolnosti, které by svědčily v jeho prospěch, neuvedl, neboť nevyužil možnost účasti na projednání přestupku a v žalobě rovněž žádné okolnosti neuvádí. Žalovaný se domnívá, že uložená sankce dostatečně plní svůj účel vzhledem ke generální i individuální prevenci, bude mít na žalobce výchovný účinek a nebude žalobce postihovat nad nutnou míru.

Žalovaný uzavírá, že rozhodnutí ani předcházející řízení netrpí vytykanými vadami, skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný navrhuje, aby soud rozhodl tak, že se žaloba zamítá.

V návaznosti na vyjádření žalovaného byla dne 3. 10. 2011 soudu doručena replika, v níž žalobce k žalobní námitce týkající se tvrzeného odnětí práva na vyjádření namítá, že správní orgán prvního stupně žalobce neupozornil na skutečnost, že nepovažuje jeho omluvu za dostatečnou, nedotazoval se na zdravotní stav, ani nepožadoval předložení jiného dokladu, neupozornil žalobce, že v případě jeho nepřítomnosti na jednání bude ve věci rozhodnuto. Tím, že správní orgán projednal přestupek bez přítomnosti žalobce, ačkoliv se tento řádně a z vážných zdravotních důvodů z jednání omluvil a tento důvod řádně doložil, dopustil se pochybení ve smyslu ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Odepřením možnosti vyjádřit se porušil i svou povinnost stanovenou v ust. § 3 správního řádu. Argumentace žalovaného ohledně možnosti vycházek „dle potřeby“ je z pohledu žalobce irelevantní, když poukazuje, že je běžnou praxí, že pacienti trpící závažnou psychickou poruchou mají běžně povoleny vycházky bez omezení, v závislosti na jejich aktuálním stavu, který mohou sami subjektivně posoudit. Žalobce se domnívá, že předložení dokladu lékaře o dočasné pracovní neschopnosti spolu s omluvou, že jeho aktuální zdravotní stav neumožňuje vycházení, dostatečně deklaruje, že není schopen se k projednání dostavit. Podle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu sdělit žalobci, že nemá jeho tvrzení za dostatečně prokázaná a pokud tak neučinil, měl možnost si subjektivní nemožnost žalobce dostavit se k jednání ověřit osobní návštěvou, nebo telefonicky. Žalobce neměl důvod domnívat se, že jelikož jeho první omluva byla akceptována, nebude tak učiněno za stejných skutkových okolností znovu.

Žalobce odmítá tvrzení žalovaného, že mu bylo rozhodnutí doručeno osobně prostřednictvím poštovního doručovatele, od kterého by si zásilku převzal, žalobci bylo doručeno rozhodnutí prostřednictvím České pošty tak, že mu bylo vhozeno do poštovní schránky, a to na místě odlišné od místa jeho trvalého bydliště. Žalobce má za to, že tímto postupem mu nemohlo být řádně doručeno, jelikož podle ust. § 20 správního řádu je nutné podmínku zastižení vykládat jako osobní předání za jeho fyzické přítomnosti. Vzhledem k tomu, že adresa neodpovídala ani adrese trvalého bydliště, žalobce si písemnost vyzvedl až 15. 4. 2011, což ovšem neznamená, že tímto okamžikem byla písemnost řádně doručena s účinky s doručením spojenými.

Ohledně přiměřenosti sankce se žalobce domnívá, že úřad nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 4. Při svém rozhodnutí nevzal správní orgán v úvahu skutečnost, že žalobce nepožil alkohol ani léky bezprostředně před jízdou, ani to, že jeho stav umožnil, že byl způsobilý sám si sjednat odtah poškozeného vozidla. Z uvedeného žalobce dovozuje, že závažnost a nebezpečnost jeho jednání nebyla taková, aby mu byl uložen trest při samé horní hranici sazby. Žalobce dále odmítá tvrzení žalovaného, že by bylo v průběhu řízení uvedeno, že žalobce jevil známky poruchy psychosenzomotorických funkcí.

IV. Řízení před správními soudy:

O podané žalobě již krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 1. 2013, č. j. 57 A 42/2011-68, žalobu zamítl.

Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 4 As 32/2013-44, rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Kasační soud shledal, že ze správního ani soudního spisu nelze ověřit, zda žalobce měl v rozhodnou dobu, tj. doručování rozhodnutí správního orgánu, skutečně aktivovanou datovou schránku. Ze spisu nebylo možno ani ověřit, zda adresa, na kterou bylo mu doručováno prostřednictvím České pošty je adresou pro doručování sdělenou účastníkem ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu, případně adresou pro doručování vedenou v systému evidence obyvatel ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu. S jistotou lze ovšem konstatovat, že se nejednalo o adresu trvalého pobytu jmenovaného Zavázal proto krajský soud především zjistit, zda žalobce v době vypravení napadeného rozhodnutí měl aktivovanou datovou schránku. Teprve pokud by tomu tak nebylo, připadalo by v úvahu doručení fikcí dle § 23 odst. 4 správního řádu, avšak pouze za předpokladu, že bylo doručování na doručovací adresu oznámenou žalobcem žalovanému, případně doručovací adresu dle evidence obyvatel. Při doručování písemnosti na jinou než doručovací adresu, respektive adresu trvalého pobytu, totiž je fikce doručení vyloučena. Dále Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že pokud by nebylo zjištěno, že k doručení napadeného rozhodnutí žalovaného dosud nedošlo, krajský soud by tedy v dalším řízení vyzval žalovaného, aby své napadené rozhodnutí žalobci procesně řádným způsobem doručil a do spisu založil doklad o tomto doručení. Poté by soud o žalobě meritorně rozhodl, a to zejména při zohlednění zřejmé prekluze odpovědnosti za přestupek.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu se řízení vrátilo do stadia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

Jednání ve věci proběhlo dne 27. 2. 2015. V průběhu jednání zástupkyně žalobce, který v podání ze dne 19. 2. 2015 sdělil, že netrvá na osobní přítomnosti u jednání, žádal však účast jeho právní zástupkyně, uvedla, že na základě dodatečně provedeného důkazního řízení bylo prokázáno, že žalobci nebylo řádně doručeno napadené rozhodnutí žalovaného, který v té době měl zřízeny datové schránky, které byly aktivní. Nebyly proto dány důvody k doručení písemnosti fikcí. Dále poukázala na skutečnost, že ve správním řízení jmenovaného nezastupovala, tudíž ani dodatečné doručování napadeného rozhodnutí a její adresu nemůže být procesně účinné. Dále poukázala na skutečnost, že rozhodnutí nebylo žalobci doručeno v zákonem požadované jednoleté lhůtě, čímž došlo k zániku trestnosti za přestupek. Navrhla proto, aby přezkoumávané rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného sdělila, že dodatečným zjištěním bylo prokázáno, že žalobce v době doručování rozhodnutí žalovaného fikcí, měl zřízenou datovou schránku. Vzhledem k tomu, že žalovaný byl vyzván Krajským soudem v Brně k doložení dokladu o doručení písemnosti, tuto znovu adresovali na zjištěnou adresu žalobce, jak vyplývá z registru obyvatel, tj., tato se však vrátila zpět s tím, že domovní schránku nemá zřízenou. O tom, že je ve výkonu trestu, nebyli informováni. Jelikož v soudním řízení žalobce vystavil plnou moc právní zástupkyni, rozhodnutí žalovaného doručili i jeho zástupkyni. Vzhledem k tomu, že ke skutku došlo 9. 3. 2010, byli si vědomi prekluze.

V.

Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku, záznam o podání vysvětlení žalobce, záznam o podání vysvětlení svědka M. L., záznam o nehodě v silničním provozu, záznam o technických údajích vozidla, záznam o ohledání místa dopravní nehody, záznam o dechové zkoušce a protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 30. 6. 2010 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 15. 7. 2010, ze kterého se dne 14. 7. 2010 žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 5. 8. 2010 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 19. 8. 2010, dne 17. 8. 2010 se žalobce opět ze zdravotních důvodů z projednání přestupku omluvil. Dne 1. 9. 2010 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 13. 9. 2010, z něhož se žalobce opět omluvil ze zdravotních důvodů. Součástí správního spisu je dále protokol o ústním projednání přestupku ze dne 13. 9. 2010, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 15. 9. 2010, č. j. ODSČ-30752-PŘ/-10, odvolání žalobce a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2011, č. j. JMK 148388/2010, sp. zn. S-JMK 148388/2010/OD/Bo, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud zjistil z přípisu Odboru veřejné správy a eGovernmentu Praha 4, č. j. MV-106697-2/VEG/1-2013 ze dne 29. 8. 2013, že žalobce měl zřízenou datovou schránku ID: „2f8efem“ ode dne 21. 7. 2009 a zpřístupněnu ode dne 6. 8. 2009. Tato datová schránka byla zneprístupněna dne 27. 5. 2013.

Na výzvu adresovanou žalovanému, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení usnesení o výzvě předložil soudu doklad o doručení napadeného rozhodnutí, bylo zjištěno, že žalovaný z výpisu dat základních registrů – registr obyvatel ROB zjistil adresu pobytu žalobce:, datová schránka nebyla uvedena. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo opětovně doručeno žalobci na uvedenou adresu pobytu, vráceno zpět s tím, že jmenovaný nemá domovní schránku. Rozhodnutí bylo zasláno i do datových schránek jeho právní zástupkyni (plná moc pro soudní přezkum předmětné věci ze dne 30. 3. 2011), které byla písemnost doručena dne 11. 11. 2014.

VI.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Jak již výše uvedeno, po zrušení původního rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu proběhlo ve věci jednání dne 27. 2. 2015, soud shrnul dosavadní průběh řízení, doplnil důkazní řízení ve shora naznačeném směru, účastníci řízení se vyjádřili ke skutkovým a právním otázkám v rozsahu shora citovaném.

Soud v první řadě konstatuje, že je povinen vždy zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení. V případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. je jednou z podmínek řízení i doručení napadeného rozhodnutí správního orgánu žalobci. V daném případě bylo podle názoru žalovaného napadené rozhodnutí doručeno žalobci fikcí dne 4. 3. 2011 a tohoto dne nabylo právní moci. Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu může však nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá možnost podle zákona doručovat jiným způsobem.

Dle § 19 odst. 1 správního řádu správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

V návaznosti na právní pokyn Nejvyššího správního soudu, jímž je zdejší soud vázán, bylo provedeno šetření, zda žalobce v době vypravení napadeného rozhodnutí měl aktivovanou datovou schránku. Teprve, pokud by tomu tak nebylo, připadalo by v úvahu

doručení fikcí dle § 23 odst. 4 správního řádu, avšak pouze za předpokladu, že bylo doručováno na doručovací adresu oznámenou žalobcem žalovanému, případně doručovací adresu dle evidence obyvatel. Nebylo-li tedy postaveno na jisto, zda a případně kdy napadené rozhodnutí žalovaného bylo procesně správně doručeno žalobci a ani ze správních spisů ani ze soudního spisu nevyplývá, zda k tomuto doručení došlo dodatečně, nebylo možné učinit závěr, že je napadené rozhodnutí žalovaného v právní moci a od kterého dne. Vzhledem k tomu, že v rámci doplňujícího důkazního řízení bylo zjištěno, že žalobce měl zřízení ode dne 21. 7. 2009 a zpřístupněnou ode dne 6. 8. 2009 datovou schránku, nezbývalo než vyzvat žalovaného, aby své napadené rozhodnutí žalobci procesně řádným způsobem doručil a do spisu založil doklad o tomto doručení. Žalovaný opětovně doručoval žalovanému písemnost na adresu zjištěnou z výpisu dat základních registrů – registr obyvatel ROB (datová schránka nebyla zpřístupněna), písemnost se vrátila zpět s tím, žalobce nemá domovní schránku. Žalovaný doručil napadené rozhodnutí i do datových schránek právní zástupkyni, ačkoliv tato byla zplnomocněna k zastupování žalobce pouze v soudním přezkumu na základě plné ze dne 30. 3. 2011. Rozhodnutí zástupkyni bylo doručeno prostřednictvím datových schránek dne 11. 11. 2014. Tímto postupem žalovaný zhojil vady původního nesprávného doručování rozhodnutí správního orgánu.

Bylo však třeba se rovněž zabývat i otázkou zániku odpovědnosti za přestupek dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Zde stanovená lhůta je prekluzivní, nepřichází proto v úvahu její přerušení nebo stavění. Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu citovaného právního ustanovení zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím.

Optikou tohoto náhledu posuzoval soud i předmětnou věc. Jak vyplývá ze správního spisu, k jednání, které bylo v daném případě posuzováno jako přestupek, došlo dne 9. 3. 2010. Prekluzivní lhůta dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích tedy uplynula dnem 9. 3. 2011. Vzhledem ke shora uvedeným právním závěrům ohledně doručování rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že lhůta k projednání přestupku dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích v daném případě marně uplynula, aniž by v této lhůtě rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci, což shodně zkonstatovaly i obě procesní strany. Za této situace soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) s tím, že správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). S ohledem na důvod zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného se soud dále blíže nezabýval dalšími žalobními body, neboť zkoumání jejich opodstatněnosti bylo irelevantní.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci byl úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení nikoliv

v celkové částce 29.500 Kč, jak nárokovala jeho právní zástupkyně, nýbrž v částce 21.800 Kč skládající se z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, z odměny za poskytnutí právních služeb advokáta a to: příprava a právní zastoupení, porada s klientem, podání žaloby dne 18. 4. 2011, replika k vyjádření žalovaného ze dne 29. 9. 2011 dle § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb, ve znění účinném do dne 31. 12. 2012 po 2.100 Kč, účast při jednání u Krajského soud v Brně dne 31. 1. 2013 a dne 27. 2. 2015 po 3.100 Kč s tím, že vyjádření k připsu soudu ze dne 24. 8. 2011 a dne 9. 9. 2014 týkající se § 51 s.ř.s. je úkon procesního charakteru, takže odměna advokáta včetně hotových výdajů se nepřiznává. Podle § 13 odst. 1 a 3 citov.vyhlášky činí náhrada hotových výdajů 7x po 300 Kč. Lhůtu pro uhrazení nákladů řízení stanovil soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vypláceny v souladu se zákonem o finanční kontrole.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová